

Hársalkodó

A Korányi Frigyes Szakkollégium lapja

Szerkesztette: Dobó Máté

Lektorálta: Fülöp Sára-Viola

2021/11

Dobó Máté – **Boldog-szomorú munka**

Napsütéses őszi vasárnap. Tipikusan az az időjárás, amikor az ember eljátszik a nyár gondolatával, visszaemlékszik az *elmúlt* évszakra. A hajót takarítom, nem kezeltem le tavasszal algagátlóval az alját. Előbb-utóbb foglalkozni kell a dolgokkal. Ez most utóbb lett, pedig nem szeretek halogatni. De nem is baj, most úgyszólván munka volt bent, legalább ennyit is kint vagyok. Idősebb bácsi érkezik vissza a horgászatból, kiköt, elpakol. Nem ismerjük egymást, de megkérdezi, hogy téliesítek-e. Magamban jót kacagok, téliesítek, persze, csak az algát takarítom a csónak aljáról. De végül is igen, így ezt mondom. Mire ő: „Az sose jó munka, az mindig szomorú munka.” Nyugtázom magamban, én most egyáltalán nem vagyok szomorú. Ő befejezi a pakolást, én még javában dolgozom. Így köszön el: „További szomorú munkát.” Szoktam szomorú lenni, nem tagadom, de ott éppen nem voltam az. Sőt! De most már csak az utolsó mondata jár a fejemben. Hiszen egyszer még a legörökkévalóbbnak remélt dolgaink is *elmúlnak*. És a végén, a számadásnál miért úgy álljak ott, hogy elmúlt? Miért nem azokra emlékezve, amik szépek voltak benne. Az első naplementés csónakázásra. Vagy amikor elértem új állomásokat. Hiszen új állomás mindig volt, legfeljebb nem mindig láttam élesen a következő helyet. De az élet-csatornán mindig vitt magával a sodrás, hol gyorsabban, hol lassabban. Igen, volt, hogy hínárok közé ragadtam és nehéz volt kijutnom, de fűrödtem is a tikkasztó Nap

elől menekülve. *Lecserélem a mosóvizet, csak messzebb van csap.* Még vannak páran a kikötőben, szinte mindenki pakol. Senki sem az *elmúlásra* gondol, inkább a tavaszt várjuk, hogy újra a vízen kereshessünk új célokat, új élményeket, hiszen itt tényleg igaz a közhely, az út a lényeg. Hisz mindig van előttünk egy következő úti cél, még ha irányát, helyét nem is ismerjük.

A felvételi tábor alatt hallottam sok-sok év után ismerős zajokat. A vitorlázókikötőben a sodronyok árbóchoz verődése okozta zöreij kisgyerekkorom emlékezetes hangja. Aztán mégsem szerettem meg akkor a vitorlázást, csak jóval később. Maga a vitorlázás sosem maradt meg tartósan. *Elmúlt.* Mint sok más hobbim. De mindig jött helyette más, olyan, ami az aktuális énemhez illett, énemnek kellett. Én nem vagyok vallásos, mégis hiszek abban, hogy rábízhatom magam a „véletlenekre”. Bármilyen történik, bármilyen ér véget mindig lesz helyette, mindig lehet jobb. Azt sosem hagytam a csónakban, hogy teljesen a sodrás vigyen, de mindig kihasználtam a Tisza folyását. És sose indultam úgy útnak, hogy ne ismerjem a célokat, ne legyen egy tervem, még akkor is, ha azon közben változtatni voltam kénytelen. Hiszen alkalmazkodni muszáj, a túlélés záloga. *Végeztem a hajó letakarításával. Összepakolok.* Még nem tudom merre megyek jövőre, milyen új helyeken járok majd, kikikkel szerzek új élményeket. De én ott fogok hajózni, „viharon túl, szélcsenden in-nen”.

Dr. Godó Ferenc – COVID adta és elvette **Szakkollégiumi szemmel nézve egy Közgyűlés után**

Másfél év távlatából próbáltam önmagamnak összegezni, mi volt az, amit a COVID elvett tőlünk és volt-e valami, amit nyertünk általa, különösen a szakkollégiumunk jelenét és jövőjét illetően. A Közgyűlésen felszólalók többször említették, hogy a Szakkollégium életében komoly problémát okozott mind a szakmai, mind a közösségi életben a COVID, erre alapozva néhány gondolatomat megosztanám veletek ezzel kapcsolatban.

Úgy gondolom elvesztettük a **biztonságérzetünket**. Itt most egy olyan dolog történt, amire senki nem számított. Az benne volt a levegőben, hogy valami nem stimmel a világban, és valami esetleg történni fog, de hogy mi, azt nem lehetett tudni. Jött a járvány, és mindenki azt érezte, mostantól kezdve tényleg minden lehetséges, és az a biztonság, amiben eddig éltünk, elszállhat egy pillanat alatt. Vállalkozások, közösségek, emberek mentek tönkre, olyan krízishelyzetbe került a világ, amire egyszerűen nem lehetett felkészülni. Az elmélet, mely szerint nem történhet semmi rossz, ha mindent jól csinálunk, és az élet jó; na, arról kiderült, hogy mégsem úgy van.

A másik, amit sajnós elveszítettünk az emberi kapcsolatokból, az a **közelség**. Azt gondolom, hogy ez nem fog örökké tartani, de a korábban megszokott közelséget még egy darabig biztosan nélkülöznünk kell. Még mindenki van egy kis tartás, aminek nagyon komoly tudatalatti nyomasztó hatása van. Ugyanakkor – és ezt akár a pozitív oldalra is elkönyvelhetjük – elveszítettük a távolságot. Egyrészt mint emberek távolabb kerültünk egymástól a való világban, de a megoldásokat, a lehetőségeket, a potenciált tekintve mégis közelebb vagyunk. A digitális transzformációval nagyon sokat nyertünk világszinten. Ezt nem kell feltétlenül szeretni, de látni kell, hogy korlátlan a felhasználhatósága, és ha valaki él ezzel, akkor abból nagyon jó dolgok tudnak kisülni. Ez komoly kihívásként jelenik meg a szakkollégium előtt mind szakmai, mind közösségi oldalról.

Amit megnyertünk, az a **tudatosság**, az élet több szintjén is, például az egészség kapcsán: sokan, akik eddig nem foglalkoztak az egészségükkel, mostanra már kicsit máshogy állnak ehhez a

kérdéshez, sőt ami kicsit furcsa 2021-ben Európában, de a higiéniahoz is másképpen állunk. Hogy ez meddig fog tartani, nem tudom, de ezekben a kérdésekben sikerült elérni sok mindent.

Nagy kérdés, hogy amikor „véglegesen” visszakerülünk a virtuális világból ismét az élő világba, mindez milyen változásokat fog hozni? Véleményem szerint nagyon sok ember felfedezett magában ez alatt az idő alatt olyan potenciált, amiről eddig nem is tudott. (Ti hogyan álltok ezzel?). Azt látom, hogy levált egymásról az a típus, aki képtelen egyedül otthon tanulni, dolgozni, és az önmenedzselő, önindító típus, akit nem kell kontrollálni, tudja, mi a dolga, leül a géphez, és csinálja. Képes az önállóságra. (Ilyen szakkollégistákat láttam az elmúlt hónapok rendezvényeinek szervezése mögött is.)

Persze tudom, hogy ez a kétfajta habitus alapvetően a személyiségtypustól és olyan személyiségkombinációtól függ, ami nagyon nehezen változtatható, mert erősen manifesztált, és persze vannak olyan elemek, amik nem változathatók, nem megtanulhatók. Ez valamiféle született „**tehetség**”.

Azt a szakirodalomból már korábban tudtuk, hogy egy átlagember nagyjából 10-15 százaléknyit használ ki abból a potenciálból, ami benne van. (Egy szakkollégista biztosan többet.) Újabb 15 százalék, aminek az előhívásával folyamatosan próbálkozunk, ám még mindig ott van 70 százalék lehetőség, ami ezen a skálán mérve gyakorlatilag a végtelenséggel egyenlő.

Végtelen lehetőségek rejtőznek bennünk, de nem merjük, nem tudjuk kihasználni, ha nem hozzuk helyzetbe magunkat. Valami kis gellert kell, hogy kapjon az a rutin, amiben élünk, hogy elkezdjünk másképp működni, másképp gondolkodni. Unásig ismételt frázis, hogy hagyd el a komfortzónádat, alapigazság, közhely, de a komfortzónánkat csak akkor fogjuk sikeresen elhagyni, ha a biztonsági zóna megmarad.

Olyan helyzetekben vagyok biztonságban, amik belőlem fakadnak, és amelyben a velem született személyiségjegyek, motivációs jegyek dominálnak. Úgy tudok csak tágitani a horizontomon, hogy bár kilépek a komfortzónámból, de viszem magammal a személyiséget, önzonos maradok.

Ellenben, ha megszűnik a biztonságom, akkor próbálkozhatok én komfortzónámon kívülre kerülni, nem fog sikerülni, mert stressz alatt mindig vissza fogok esni a

természetes magatartásomba.

Talán ez lehet a pandémia egyik legambivalensebb dolga és talán ma ez lehet a legnagyobb kihívás előttünk a Szakkollégiumban.

Ismerj meg egy kolist!

Interjú Varga Matyival és Leszkó Dárius-szal

A tábort két teljesen más szemszögből éltétek meg, milyen élményekkel tértetek haza?

Varga Matyi: Én kicsit félve mentem el a felvételi táborba, mert fogalmam sem volt, hogy mire számítsak. Szerencsére teljesen pozitív csalódás volt maga a tábor, de azért bevallom egy kicsit nyomasztó volt néha figyelni, hogy a különböző programokon jegyzőkönyvet írtak minden megszólalásunkról, nézésünkről a felvételiztetők. Ez főleg akkor volt szembetűnő amikor komolyabb erkölcsi témákban vitatkoztunk és próbálták kiforgatni a szavaimat. Utólag nagyon hálás vagyok magamnak, hogy vettem a bátorságot és elmentem a táborba, mert ott is rettentő jól éreztem magam és annak köszönhetően sok új és érdekes embert ismerhettem meg.

Leszkó Dárius: Az idei táborban szerintem kimondottan nehéz volt a dolga a szakkollégistáknak, hiszen rengeteg csúcsképességű, aranyos, kiemelkedő ember volt a felvételizők között. Hálát adok az égnek, hogy zavartalanul folyt le a tábor, és elégedett vagyok, hogy a felvételizők krémjének sikerült szakkollégista státuszt adományoznunk.

Két online Közgyűlés után idén személyesen került erre sor, Dari mennyivel volt másabb újra személyesen részt venni ezen a különleges eseményen? Matyi, hogy élted meg életed első hársfás Közgyűlését?

Varga Matyi: Nekem a közgyűlés újoncként nem volt valami izgalmas, mert a jelentkezők közül még csak párat ismertem és jórészt fogalmam sem volt arról, hogy egyes tisztségek betöltése milyen kötelezettségekkel jár. Tetszik azonban a rendszer, hogy a Hársfa szinte teljesen önmagát szervező és irányító szervezet. Amennyire eddig beleláttam úgy tűnik, hogy ez teljesen jól működő és hatékony felállítás.

Leszkó Dárius: Az online közgyűléssel szemben a személyeset preferálom, ugyanis megvan a varázsa annak, ahogy minden kollégista kiöltözve levonul a klubba, hogy a jövőnkéről felelős döntést hozzon. Őszintén megvallva, sokkal izgalmasabb élőben a gyűlés, mint egy képernyő előtt üldögdélni három órán keresztül. A posztokért történő verseny hiányzott csupán erről a közgyűlésről is; remélem sikerül egy olyan generációt nevelnünk, akik nem hagyják majd el kollégiumunk falait anélkül, hogy legalább egyszer ringbe szálltak volna egy pozícióért.

Dari, mit látsz a közösség legnagyobb kihívásának?

Leszkó Dárius: A legnagyobb kihívás jelen pillanatban a megfogalmazott céljaink megvalósítása, mint például a többi szakkollégium és egyetemi szervezet irányában történő nyitás, az alumni rendszer felépítése, ugyanis ezek eléréséhez nem elég a bizottságok együttműködése, ehhez hatalmas szükségünk van minden egyes szakkollégistára és segítségére.

Matyi, számodra mi a legnagyobb kihívás az egyetemen jelenleg?

Varga Matyi: A legnagyobb kihívás számomra egyértelműen az időm beosztása. Sok az új dolog egyszerre és úgy érzem, még mindig kell egy kis idő, hogy kialakuljon egy olyan napi-heti rutin, ami fenntartható és nem vesz el sem a tanulásból, sem a szociális, illetve magánéletből.

Dari újdonsült DB elnökként mennyiben változik az eddigi munkád, mennyivel változnak a programok, a DB által tervezett szemeszter?

Leszko Darius: Munkakör tekintetében talán a papírmunka szaporodott meg leginkább a tagsági léthez képest, illetve valamivel több felelősség hárul rám, mint bizottsági vezető. Szerencsére Barnára és Janira bizton számíthatok, hovatovább rengeteg formabontó, önálló ötletükkel színesítik, előre lendítik a bizottsági munkát. A szemeszter tekintetében a klaszszikus, hagyományos programoknak adunk teret, azonban apróbb csavarokat viszünk ezek menetébe. Például Kákonyi Marcell és Szilágyi Fruzsina külföldre viszik a Hársfátúrát, Boroncsok Dóra és Gyuricskó István kooperációjából született meg a Just Dance verseny, ahol mindenki bemutathatja a legstílusosabb mozdulatait, Gyekiczki Fanni önrőből az idei év egyik legszínvonalasabb programját szervezi számunkra, a sörkóstolót, és még sok-sok izgalmas vagy éppen nyugodalmat programot szerveznek idén a szakkollégisták, ezúton is szeretném megköszönni mindnyájuknak a kemény munkát.

Matyi, mit mondanál azoknak a kollégistáknak, akik ez alapján az interjú alapján ismernek meg téged először jobban?

Varga Matyi: Külsős vagyok, egyébként a Tömőben lakom. Győrből jöttem, és sajnálom, hogy a kutyusomat nem hozhattam magammal, mert nyolchetes korában került hozzám és kicsit olyan érzés mintha a gyerekem lenne. Azért szerencsére otthon sincs rossz dolga, mert anyukám meg a három tesóm sokat foglalkoznak vele helyettem is. Ennek ellenére, ha van rá lehetőségem akkor hétfőre haza szoktam menni egy-másfél napra. Eléggé ismeretlenként kerültem az orvosira, mivel se a családomban, sem a közelebbi ismerőseim között nincs orvos, de engem mégis ez a pálya fogott meg. Nagyon szeretek főzni meg kertészkedni, amik a koliban nem legegyszerűbbek, de megtalálom a módját. Bulizás helyett szinte bármikor inkább egy beszélgetős-sörözgetős vagy egy aktívabb szabadtéri programot választanék.

Az egyetem mellett maradt szabadidőtökkel mivel töltitek szívesen?

Varga Mátyás: Mostanában elkezdett érdekelni a házi sörfőzés, szóval abból próbálom kioktatni magam kicsit mielőtt tényleg belekezdenék. Szoktam olvasgatni, illetve nézni tőzsdéről szóló forrásokat, mert nagyon érdekesnek tartom és később lehet jól fog jönni, ha legalább egy kicsit értek hozzá. Kikapcsolódásként nekem a főzés és az szokott segíteni, hogy lemegyünk a kuli edzőtermébe eljátszani, mintha tudnánk mit csinálunk. Ezek a 30 perces agyszellőztetések sokat szoktak segíteni nekem.

Leszko Darius: A legtöbb szabadidőm hétfőre akad, ekkor többnyire olvasgatok, rajzolgotok.

Hahn Viktória – Gondolataim a fenntarthatóságról?

Mostanában az Egyetemen belül is egyre inkább felkapott a fenntarthatóság témaköre, minden hallgatói szervezet és kezdeményezés fektet rá változó mértékű hangsúlyt. Ezek a kezdeményezések leginkább az egyéni felelősségvállalást hirdetik, azonban sokak szerint az egyes ember keveset tehet a fenntarthatóságért, és inkább a profitorientált nagyvállalatok szabályozásában, nagy volumenű politikai regulációban rejlik a megoldás napjaink egyik legnagyobb és legkomplexebb problémájára, a környezetszennyezésre és következményeire. Ebben a cikkben az egyéni felelősségvállalás mellett fogok érvelni, ami természetesen nem a másik „tábor” szemléletének megkérdőjelezésére irányul, inkább kiegészíti azt.

A fenntartható szemléletmód megjelenhet az élet bármely területén: legyen szó közlekedésről, bevásárlásról, háztartásról, ruházkodásról, étkezésről, és így tovább. Számomra a fenntarthatóság az állandóságot is jelenti. Hogy egy egyszerű példával éljek: az ember azzal, hogy vásárol egy vászonzsákot, leteszi a voksát amellet, hogy amíg ez a táskák használható állapotú, használni fogja, jelentsen ez hónapokat, éveket. Ez nem egyszerű döntés tekintve, hogy manapság minden, ami pénzért kapható, (és sokszor az is, ami nem), többszörösen rendelkezésre áll és lecserélhető. Tehát ez egy elköteleződés, valljuk be.

Emellett plusz effortot is jelenthet figyelni a fenntartható életmódra: a döntés, hogy tömegközlekedéssel vagy kerékpárral járunk, a döntés, hogy mindig saját táskába vásárolunk, a döntés, hogy „secondhand” ruhákat veszünk, a döntés, hogy inkább növényi alapú ételeket fogyasztunk, mind azzal jár,

hogy kompromisszumokat kötünk ezeken a területeken, és energiát fektetünk abba, hogy mindig, vagy legalábbis többször lehetőségünk legyen gyakorolni a fenntartható életmódot.

Azonban ez a plusz effort amit eleinte belefektetünk a fenntarthatóbb életünkbe, egy idő után már a mindennapjaink rutinos részévé válik. Továbbá egy gondolat erejéig visszakanyarodnék egyik nagyszerű szakmai kurzusunk tanulságához az érték alapú döntésekről. Az érték alapú döntéshozás segíthet abban, hogy konzisztensek tudjunk maradni a fenntarthatóság eszméjéhez. Az érték alapú döntés abból áll, hogy mindig mérlegelünk, hogy az adott döntési helyzetben mi fontosabb nekünk, nem pedig a pillanatnyi impulzus alapján döntünk. Mondok egy példát: ha még megfelelő és használható a tavalyi téli bakancsom, fontos-e venni idén újat, csak azért, mert megtetszett egy? Legyen ez mindenkinek az egyéni, érték alapú döntése.

Emellett az is fontos, hogy nem kell tökéletesen csinálni a dolgokat. Senkiből nem lesz egyik pillanatról a másikra teljesen „zero waste”, és a legtöbb ember, aki így próbálkozik váltani, kudarccokat él át. Ezért fontos a fokozatosság, és az, hogy ha épp egy adott helyzetben nem tudunk a fenntartható értékrendünk mellett dönteni, akkor se ostorozzuk magunkat miatta. Nem az a fontos, hogy minden döntést a fenntarthatóság jegyében hozzunk meg, hanem az, hogy a többször így tegyünk. Egy ideillő idézettel zárva a gondolatmenetet:

„We don't need a handful of people doing zero waste perfectly. We need millions of people doing it imperfectly.” (Anne Marie Bonneau)

Szilágyi Fruzsina – Hársfátúra a Szlovák Paradicsomban

Sajnos az előző 3 félévben nem volt lehetőség Hársfátúrát tartani a Covid miatt, így már nagyon izgatottan vártuk, hogy újra felélesszük ezt a hagyományt. Nehéz megmondani, hogy mikor is pattant ki a fejünkből Marcival az az ötlet, hogy idén külföldön legyen a Hársfátúra. Talán azzal érveltünk, hogy biztos nem lehet sokkal nehezebb megszervezni egy utat külföldre, mintha itthon túráznánk valahol. Ez sajnos megcáfolódott, de az biztos, hogy mind nekünk, mind a többi kolisnak hatalmas élmény

volt kicsit kiszakadni a megszokott egyetemi mindennapokból.

Már az indulás is kalandosra sikeredett. Október 8-án 16 órakor 48 kollégista, mindenki a koki előtt várakozott a sok sok csomaggal, mikor a buszsofőr telefonált, hogy áll a dugóban még valahol, és egyébként sem fér be a Hársfa utcába. A buszsofőr már felszálláskor figyelmeztetett minket, hogy reméli, hogy mindenki, akinek érzékeny a gyomra a szerpentinekre, azoknak erősen ajánlja a Daedalont. Sokan, többek között én is figyelmen kívül hagytam ezt a hasznosnak bizonyuló tanácsot, melyet 4 órával később, a szlovák szerpentineken robogva meg is bántam. Mielőtt átléptük volna a határt, lehetőségünk volt Nógrád megye nevezetes helyeit megtekinteni a buszból, többek között a salgótarjáni mentőállomást, amely sokunkban boldog emlékeket ébresztett.

Jóval 10 után értünk a szállásra, ahol elfoglaltuk a 6 fős faházakat, majd mindenki elfo-

gyaszthatta a helyi kis étteremből rendelt pizzákat. Hajnalig tartó beszélgetések után mindenki rápihent egy kicsit a másnapi túrára.

Fagyos reggelre ébredtünk szombaton, azonban ahogy kisütött a nap, egyből kellemesebb lett az idő. Reggelire és ebédre otthonról hozott felvágottakkal, zöldségekkel és kenyérral készültünk, melyekből mindenki megcsinálhatta a szendvicseit. Természetesen a kávé sem maradhatott el, ezt pedig Marci biztosította az otthonról hozott darálás kávéfőzővel. 9 körül indultunk neki a nagyjából 24 km-es túrának. Az első 8 km-en pallókon, hidakon, létrákon át vezetett az út, amit mindenki sikeresen teljesített. Még egy kismacskaival is találkoztunk az egyik részen, és nagyon fájt a szívünk otthagyni, de nagy örömünkre viszontláttuk pár órával később egy másik túrázó karjaiban. Csodálatosan szép helyeken jártunk, amelyekről talán a képek többet mondanak, mint amennyit én szavakban át tudnék adni. Hatra értünk az étteremhez, ahol mindenki elfogyaszthatta a jól megérdemelt pisztrángját, zöldfűszeres csirkéjét vagy zöldséges tésztáját. Este ismét hajnalig tartó beszélgetéssel, énekléssel, és Flóra féle sörpanggal pihentük ki a túra fáradalmait.

Másnap hazaúton útba ejtettünk egy helyi Tesco-t, hogy mindenki feltölthesse a Tátratea és minden egyéb szlovák készleteit. Pár órával később fáradtan, de mégis feltöltődve szálltunk le a Király utcában a buszról.

Nagyon örülök, hogy volt lehetőségünk ilyen sokan egy egész hétvégét együtt tölteni külföldön, remélem mindenkinek hasonlóan nagy élmény volt, mint nekünk!

Benjámin László – Mi van a Hold túlsó felén

Ledobja elvásott hitét
az ember: annyi trónja-fosztott
isten után a légebe foszlott
az utolsó is, aki még
mennyet Ígért –

Sem a földön, se hét egén túl,
nincs menny, és nincs, aki keresse –
Suhan egy műszer messze-messze,
hanggal és képpel hogy jelezze:
Mi van a hold túlsó felén –

Egykor az idők elején –
talán mert a bendő üres volt
vagy fölkel a teli veres hold –
akadt egy bozontos legény,
aki korlátolt istenén
keresztülhágott, s bár remegve
fülelt a gonosz szellemekre,
mégis a gleccserek jegén
átgázolt-mászott és kileste:
Mi van a hegység túlsó felén –

S mögötte sorban az időben,
lovon, gyalog, hajón, tevén,
páncélban, dervis-lepedőben –
kit tudás hajt, kit nyereségy –

katona, kalmár, óceánok
kalandora, tudós zarándok,
s mind, ki elment, hogy adna számot:
Mi van a föld túlsó felén –

S akik a szellem éjjelén
a holttesteket elrabolták,
mert tudni kell: mi van a bordák,
mi van az arc túlsó felén –

S mind, aki a közvélemény
ügyvédje volt: élet-királya,
pellengér dísze vagy a máglya
étke a város főterén;
megaláztak, fölemeltek
egyként az igazért pereltek,
jót-rosszat nevezve nevén:
Mi van a szó, mi van az elvek,
mi a tettek túlsó felén –

S akik sorsuk küzdőterén
bukottan, halálos kudarcok
után sem adták föl a harcot
jó ügyükért, hirdetve kardok
között is, holtak csont-hegyén,
hogyan van remény –

És mind, ki névtelen helyén
sorsa fölé nő bár csak azzal,
hogy birokra kel az anyaggal,
vagy megnézi: Ki áll az asztal
túlsó felén –

Akik hívők a keresésben,
hívők akkor is, ha tagadva,
nekik nem dogma, és se csapda,
nem cél, csak út az „igen” és „nem” –

Megszállottan, hittől-vezetve
szállnak új és új gépezetre,
föl a magasba, le a mélybe,
itt és túl járatlan vidékre,
soha-föl-nem-térképezetre –

Mert fűti az örök igény:
Lélekben, földben, csillagokban
ásni a rejteket, ahonnan
nem érkezett még semmi fény –

A minden dolgok felszínén
keresztülnevezők: Hű szemekkel,
okos szívvel, jó műszerekkel
ők végezték el, hogy az ember:
Ember, lények-fölötti lény –

Ki léte száz évezredén
vész, jajt túlélve, végre földi
nyúgeiből készül kitörni,
s nem akar már jajgatni-ölni,
porszem a Minden porszemén –

S tűnődve ősök érdemén,
a bátrak végzetén, magányán,
elindul két új-ősi szárnyán –
az anyagén s a szellemén –
a világok-közötti pályán,
széjjelnéz csillagrendszerén –

László Hunor – **Felvételi tábor**

A felvételi tábor minden kollégista számára maradandó élmény, épp ezért nehéz róla bármit mondani. A programok és metódusok ismertek, a háttérben zajló előkészítő munkákról viszont úgy gondolom kevesebben tudnak, ezért választottam ezt a témát a következő sorok tárgyául. Leszögezném, hogy a szervezés folyamatában nem végeztem központi szerepet, de a szervezői megbeszélések követése bepillantást engedett a színpalak mögötti összetett folyamatokba, amikből ezúton szeretnék ízelítőt

adni. Ezzel a rövid írással nem titkolt szándékom olyan magot vetni a kedves olvasó elméjébe, amely gyümölcse a programszervezés iránti olthatatlan vágy formájában testesül meg. Első feladat: a környezet megteremtése. Kézenfekvő, hogy a tábor első mozzanatai szeretett kollégiumunkban történnek. A felvételizők és felvételiztetők kényelmes elhelyezésének igénye viszont akadályozza az esemény kollégiumban történő megszervezését. Ezért van szükség egy külső, nagy szállásra, ami amellet, hogy puha ágyakat és finom étkezéseket biztosít, a szerteágazó programokhoz is tágas tereket bocsát rendelkezésre. Ennek már jól bejárattott helye a festői Balaton parti szálloda, amely idén másodjára szolgált a felvételi színhelyül. A szállásfoglalást megkönnyíti a kedves szemész doktornő, aki a szálloda tulajosa, gondnoka és ügyintézője egy személyben. Második feladat: miután a szállás biztosított, az odajutást is meg kellett oldani. A menetrend bőségkosarából való választáshoz viszont először legalább nagy vonalakban meg kell lennie a program menetrendjének, és ami praktikusán még fontosabb, a csapat létszámának. A feladatok megszervezése, és az időbeosztás volt talán a legtöbb megbeszélést igénylő feladat. A program az előző évek alapján készül el, de mindig reflektálva az előző évek tapasztalataira, igyekeznek a szervezők a tökéletesség felé csiszolni azt. Az elsődleges cél olyan feladatok kiválasztása, amelyek során a jelentkezőket minél jobban megismerhetjük, ezzel segítve a Habilitációs Bizottság fáradságos munkáját. E szemponttól vezérelve zajlott le számtalan vita a különböző próbatételek előnyeit és hátrányait mérlegelve, mígnem kikristályosodott a feladatok végleges listája. A tökéletesség ezen listájának elkészülte után, a feladatok időbeli elrendezésével kellett megbirkózniuk a szervezőknek. Az időmanagement az egyik legfontosabb a sikerre vezető úton. Úgy gondolom mindenkinek hasznos tapasztalat ezen a téren egy hasonlóan nagy kaliberű program időbeosztásának megszervezése. Számtalan sorrendbeli variáció után végül megszületett az a tervezet, amivel az egymás megismerésére adatott időt a legjobban tudtuk felhasználni. Harmadik feladat:

kommunikáció. A felvételi tábor teljességét az adja, hogy szinte az egész kollégium egy emberként, szerető figyelemmel és maximális energiabefektetéssel segédkezik a megvalósításban. Ehhez azonban kell egy szervező csapat, aki mindezt a szándékot koordinálja, és a sok kis hangot egy nagy, egységes szimfóniává rendezi. Legalább ennyire fontos a jelentkezőkkel szembeni kommunikáció, hiszen útmutatás nélkül az idegennek bátran nekivágó felvételizők elveszettek érezhetnék magukat. Ezt a Habilitációs Bizottság nem engedi megtörténni, a jelentkezést követően gondoskodnak az infor-

mációk jelentkezők felé áramlásáról. Röviden, vázlatosan összefoglalva így valósul meg a kollégium egyik legnagyobb volumenű eseménye. A leírás természetesen a teljesség igénye nélkül készült el, célja csupán a főbb vonalak áttekinthetővé tétele volt, a felsoroltakon túl számos mozzanata van a végleges összkép kialakításának, ezért a nagyvonalú trehányágért a kedves olvasó elnézését kérem. A kollégisták lelkes munkája, az egy emberként való cselekvés mind a közös ügyet szolgálja: a tábor gördülékeny lefolyását, a jelentkezők jó szórakozását, és a legjobb habilitációs döntés meghozatalát. Legőszintebben remélem, hogy sikerült megszólítanom a kedves olvasó szíve mélyén lakozó Szervezőt.

Clapp Emília – Filmajánló – Utazás Darjeelingbe

Biztosan mindannyian hallottatok már Wes Anderson filmrendezőről és sokan láthattatok a filmjei közül *A Grand Budapest Hotel*t, a *Kutyák szigetét*, vagy éppen a *Holdfény királyságot*. Az egyik legmarkánsabb stílusú kortárs amerikai filmesek közé sorolják Andersont, sajátos karakterei és jellegzetes képi világa miatt. Szeretném figyelmetekbe ajánlani az *Utazás Darjeelingbe* című filmet, ami talán kevésbé ismert, de ugyanúgy hozza Anderson jellegzetes stílusát.

Tizenegy Louis Vuitton bőrönd, egy nyomtató, egy nem tervezett utazás káosza, a vörös-narancssárga-arany színpaletta, a háttérben a mesés indiai vidék: már első látásra egyértelművé válik, hogy ez bizony egy Wes Anderson film. Egy évvel apjuk halála után a három testvér – Francis (Owen Wilson), Peter (Adrien Brody) és Jack (Jason Schwartzman) – találkozik Indiában, hogy együtt induljanak el egy spirituális utazásra a Darjeeling Limited vonattal, ami egyben biztosítja a film elsődleges helyszínét. A film során apró részletek derülnek ki az előzményekről és a fiúk történetéről – az apjuk meghalt; anyjuk (Anjelica Huston) elszökött apácának; különféleképpen csalódtak a szerelemben és a barátságban. Kezdetől fogva egyértelmű, hogy a három testvérnek bizalmi problémái vannak, így konfliktusok kezdődnek. Útjuk során a triót leszállítják a vonatról különböző szabálysértések okán: beleértve egy alkalmazottal kialakuló kapcsolatot, a fülkájukben való dohányzást és egy mérges kígyó fedélzetre csempészését. Ezután részt vesznek egy temetésen, néhányszor hazamennek, rövid időre meglátogatják anyjukat, és egy új vonaton fejezik be utazásukat. A film élvezetét nagyrészt az adja, hogy

sosem tudhatjuk, mi következhet, tele van meglepetésekkel, emellett Anderson képes a leghétköznapibbat ötvözni a legfurcsábbal. Itt sem maradnak el a bámulatosan megkomponált vizuális részletek, a száraz, fekete humor, míg a bizzar főszereplők emlékezetes egysorosokkal tartják fent érdeklődésünket.

Amennyiben sikerült az érdeklődésedeteket

felkeltenem a film iránt, november 12-én 19 órakor meg tudjátok nézni a Bem moziban. Ha pedig egy új Wes Anderson filmre vágytok, a 2021-es *Francia Kiadást* már játszik a moziban.

Nyáry Dorka – Egy korty harmónia

Ahogy telnek a hetek, egyre hidegebb és esősebb idő köszönt ránk. A hangos nyári esték már csak az emlékünkből élnek, ezeket egy bögre forró tea társaságában kellemesen felidézhetjük.

Ha egy kicsit ki szeretnénk mozdulni a koliból, tökéletes választás egy békés teázó. Az alábbiakban pár belvárosi teázót ismerhetünk meg, amiknek magukkal ragadó az atmoszférája és különleges a teaválasztéka.

1. *Sirius* és *Altair Teaház* – a hangulatért

A Palotanegyed testvérteaházai eldugott helyeken találhatóak. Mindkettő egy pincehelyiségben rejtőzik meg, de ettől nem kell meg-

ijedni, ez hozzáad az eleve bohókás hangulathoz. Az *Altair* teaházban csak földönülő, párnás „asztalok” vannak. Kis létrákon lehet felmenni a különböző kis kuckókba, ahol kellemesen el tudjuk fogyasztani a teakülönlegességet. A *Siriusban* vannak széken ülős asztalok, de párnás kényelmes helyek is, ahol nyugodtan lehet beszélgetni. Mindkettő helyen lehet elszeparált részben vízi pipázni. Általában akad néhány hely, de ha nem szeretnénk a véletlenre bízni, akkor érdemes asztalt foglalni.

Sirius:

Cím: Budapest, Bródy Sándor u. 13, 1088

Nyitvatartás: H-V, 12:00-22:00

Altair

Cím: Budapest, Puskin u. 24, 1088

Nyitvatartás: 14:00-22:00

2. *Vörös Oroszlán Teaház* – a közelségért

A szakkollégiumhoz legközelebbi teázó emeletén lehetőség van a kávézóasztalok mellett leválasztott szeparékban is helyet foglalni. A Lótusz névre hallgató szeparétól kezdve, Síva, Pandóra és Barlang névre hallgató rész, ahol babzsákokon ülve lehet a teát elfogyasztani. A levegő egyáltalán nem fülledt, a hangulat magával ragadó és randihelyszínnek is tökéletes.

Cím: Budapest, Jókai tér 8, 1061

Nyitvatartás: H-V, 11:00-21:00

3. *1000Tea* – a különlegességekért

A Váci utcában is bármikor betérhetünk egy bögre forró italra. Jóidőben a belső udvarba is ki lehet ülni, de a rossz idő sem okoz akadályt, mert a belső léghő is meghitt. Az előbb felsorolt teaházak közül itt találjuk meg a legkülönlegesebb és legnagyobb választékú teákat. Készségesen segítenek az ott dolgozók az italunk kiválasztásában, mert ez olykor nehéz feladatnak tűnhet. Ha jobban el szeretnénk merülni a keleti kultúrában, ez a legideálisabb hely erre a célra!

Cím: Budapest, Váci u 65, 1056

Nyitvatartás: H-Sz, 12:00-21:00

Lehoczki Csaba – Négyes-hatos villamos, a férfiaság Mekkája

Tesztoszteron! Tesztoszteron a férfiaság jelképe, a hormonok királya. A molekula, amely minden férfi vágya, amiért bolondulnak a női szívek. De a macsóság objektívizálása nem mindig könnyű feladat! Vannak, akik a

vérből meghatározott tesztoszteron szinttel próbálkoznak, de ők valószínűleg nem tömegközlekednek! Ugyanis az egyetlen, megbízható, valós tesztoszteron-detektor a négyes-hatos villamos! Ki ne utazott volna olyan vagonon, ahol a tesztoszteront érezni lehetett. Ha az óra péntek

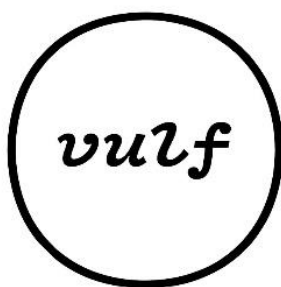
este nyolcat üt, a levegő megfagy, az égbolt vérvörösé válik, és megjelenik a tesztoszteron. De ilyenkor még a tesztoszteron sem egyedül jár! Szövetkezve az alkohollal, megalakítják a szimbiózisok legfenségesebb formáját. Így olyan erőre tesznek szert, amellyel képesek emberi formát öltve megjelenni a vagonon. A baj

akkor kezdődik, amikor több ilyen domináns képződmény azonos helyen, azonos időben, ugyanazon a 4-6-on tartózkodik. Az ilyen, hasonló erősségű tesztoszteron asszociált erőterek interakciói ugyanis nem vezetnek jóra. Az előbb említett idősávban utazva szembesültem ennek a fizikai varázslatnak a szépségével. Az innentől Tesztoszteron1, azaz T1-nek nevezett, felettébb nagy tesztoszteronos erőteret képviselő egyének ugyanis nem tetszett, hogy a T2 erőtérrel rendelkező egyén akusztikus bájaival, énekelve akarta lenyűgözni a többi utast. Bár

nekem is be kell vallanom, hogy iszonyat hamis volt. T1 nemtetszésének kinyilvánítása az énekes nemtetszését eredményezte, és ezek ketten tovább és tovább generálták az egymásról alkotott antipatikus képüket. Szerencsére a két ordító főszereplő között negyven összepréselődött utas követte az eseményeket. Persze ekkorra már titkon mindenkinek van (volt? – DM) egy kedvence. Én az énekes pofának szurkoltam. Látszott, hogy itt nincs esély békére, a két egyed halálos küzdelmet fog vívni a „körüti-alfa” cím elnyeréséért. Szó szót követett, majd, amikor az ártatlan villamos a következő állomáshoz ért, T1 villamoson kívüli, nyílt öklöharcra invitálta újdonsült barátját. Nem tétovázott, habzó szájjal pattant ki a villamosból. Dalos kedvű ellenfele is követte volna, de a vérben halmozódó alkohol és a negyven szerencsétlen hering között, nem volt ideje kikászálódni a villamosból az ajtók záródásáig... A két, robbanásig feszült tesztoszteron bomba csak állt eszeveszettül nyomogatva a nyitógombot, de már késő volt. A villamos megmozdult, és a két hoppon maradt alfahím csak nézte egymás távolodó arcát. Hirtelen a tesztoszteron által generált erőterek szétbomlottak, és a villamoson ismét úrrá lett a béke és nyugalom. Bár örültem, hogy a Föld energiái rendeződtek, de sajnos a mai napig sem tudom, ki a körút igazi, megkérdőjelezhetetlen alfája. Azért minden nap látni új kihívókat, érdemes résen lenni!

Falus Márton – Funk, Jazz & ePop

A zenestreaming korszakában új problémákba ütközött az egyszeri fogyasztó. Az óriási túlkínálat mellett szinte lehetetlen megtalálni a neked

tetsző számokat, akár órákon át lehet a rosszabbnál rosszabb zenekarok között pörgetni a Spotify-rádiót. Erre a - számomra legalábbis rendkívül - égető problémára nyújt megoldást a *music-map.com* nevezetű oldal, ahol, ha az ember beírja egy zenész vagy együttes nevét, akkor a közös hallgatók és a Spotify lejátszási listák alapján egy felhőben kiírja a hozzá hasonló művészeket. De hogyan is jön mindez a címünkhöz?

Pár évvel ezelőtt találkoztam először a *Vulfpeck*kel. Nem túlzok talán, ha azt mondom, hogy a modern funk legmeghatározóbb zenekaráról van szó, még úgy is, hogy mindössze 10 éve alapultak meg. Teljesen lenyűgözött az az egyedi zenei nyelv, amit összerakott a zenekar a címbe szereplő műfajok legfontosabb összetevőiből. Az egyszerű hangszerelést kompenzálja a fantasztikus produkció és a kiváló zenészek, a funk hangzásvilágát pedig a jazzes elemek emelik új szintre (1). Külön figyelmet érdemel a zenekar megjelenése a közösségi médiában, hiszen a profi zenészi munka mellett elképesz-

tően szórakoztató videókat is gyártanak nem csak humoros célból, hanem például zenetörténeti érdekességekről is (2).

Érthető tehát, hogy néhány hónap alatt teljes mértékben függő lettem, és miután végighallgattam az összes albumukat legalább kétszer, elkezdtem valami hasonlót keresni. Itt jött képbe a cikk elején említett honlap.

A *Vulfpeck* nevét beütve egy pár nagyon hasonló együttes mellett *Louis Cole* nevét is feldobta az oldal, akit egy korábbi YouTube-délutánom alkalmával ismertem meg - vagy legalábbis azt hittem, hogy láttam már a lényegét. Elsőre (3) egy ártalmatlan garázsbandának tűntek a *KNOWER* nevezetű formációval, de aztán minél több zenéjüket hallgattam meg, annál kevésbé voltam erről meggyőzve. Az elektronikus zene viszonylag távol áll tőlem, amit viszont ők csinálnak az rövid idő alatt kilóra megvett. A pop-jazz-funk-elektro fúzió elsőre furának hathat (mert az is), de az első pár szám után rájöttem, hogy ez volt az a dolog, ami

anélkül hiányzott az életéből, hogy tudtam volna róla. A zene önmagában is meggyőző, de néhány szám szövege is a zseniális kategóriába tartozik (4). Nekik is talán érdemes először a YouTube oldalukon kezdeni, mert úgy kapja meg az ember a teljes audiovizuális élményt.

És ha már YouTube, nem mehetünk el a címbéli trióknak jazz összetevője mellett *Jacob Collier* személyében. Ő talán egy emberben megtestesíti mindazt, ami a 21. század zenei kultúrájában szerintem a leginkább megragadó. Amellett, hogy több hangszeren, több hangsávban és még több személyben (5,6) is képes egészen lenyűgöző zenei teljesítményre, az akapella feldolgozások műfaját is egy tejesen új szintre emelte (7). Nagyon érdekes videókat csinál a műveiben használt zeneelméletről (8), háttér munkáról, úgyhogy akit csak kicsit is érdekel a téma, melegen ajánlom neki a csatornáját is.

És hogy mi fogja össze ezt a három együttest/zenészt? Két dolog: a hallgatóságuk, és a nem zenei tartalmaik minősége. Az elsőre bizonyíték a már többször említett honlap, ezt még egyszer ajánlom böngészésre, a másodikat pedig mindenki eldöntheti magának, csak nehogy a tanulás rovására menjen a sok YouTube.

Vulfpeck feat. Louis Cole - It Gets Funkier IV

HOLY TRINITIES /// Aretha Franklin Rhythm Sections (feat. Jack Stratton)

F it up - Louis Cole (Live Sesh)

THE GOVT. KNOWS - KNOWER (erősen NSFW)

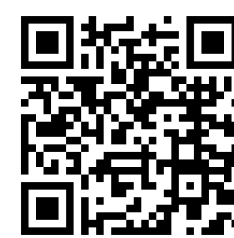
Jacob Collier: Tiny Desk (Home) Concert

Jacob Collier ft. Mahalia: All I Need

Jacob Collier feat. dodie - Here Comes The Sun

Musician Explains One Concept in 5 Levels of Difficulty ft. Jacob Collier & Herbie Hancock | WIRED